

behøve at betale en eneste rød Øre af den, naar de lade den henligge udyrket, og den gaar da ud af Kultur. Men det vil Kommissionen netop modarbejde. Det var endogsaa til Tider vanskeligt for den at faa opdaget, hvem der var Ejer af disse Jorder, fordi der ikke svares nogen ordentlig Skat af den; efterhaanden faldt Skatten bort, og ingen vidste, hvem der ejede disse Ejendomme. Vi forlange nu, at de, der have købt disse Ejendomme for at spekulere med dem, og ikke betale Skat, enten skulle tvinges til at betale Skat eller til at afstaa dem til Folk, der virkelig ville dyrke dem. Man synes ikke, der skulde være noget særligt at raillere over i dette Tilfælde, fordi vi tillige ville opretholde en Kvalitetsskat. Ogsaa herhjemme have vi haft en Kvalitetsskat, den gamle Hartkornsskat, som vi allesammen i en Aarrække have omtalt som mere eller mindre heldig, og den kommer jo nu igen paa anden Maade gennem Ejendomsskylden. Det er da kun rimeligt, naar Kommissionen har stillet Forslag om en lignende Skat, idet vi have foreslaaet, at der skal betales Skat i Forhold til de Indtægter, der komme ud af en Ejendom. Af en Ejendom, som ligger til Græs, eller som ikke er dyrket, skal der betales en mindre Skat end af en Ejendom, der har gode Jorder, og som kan svare sin Dyrker et stort Udbytte. En Mand, der sidder inde med en saadan Ejendom, er i Stand til at svare større Skat. Efter Kommissionens Forslag skal der af udyrket Jord svares 6 Cent, af Jord i anden Dyrkning 18 Cent, og af den gode Jord, som duer til Sukkerkultur, 54 Cent. Men det er ikke en ny Skat, vi ønske paalagt, det er kun alle de gamle Skatter eller en Del af dem, vi have samlet sammen til et eneste Hele. Der er mange forskellige Skatter, og de Skatter, det ærede Medlem omtaler, ere saaledes ikke ny Skatter, vi ville have Beboerne paalagt, men kun gamle Skatter, vi have samlet sammen til et eneste Hele.

Jeg kan saa godt forstaa den Kritik, der er kommen i den senere Tid derude fra, særlig fra St. Thomas med Hensyn til Toldbeskatningen, det er kun naturligt, at den ikke absolut falder i god Jord derude. Jeg kan saamaend godt forstaa den Kritik, jeg har ventet paa den hele Tiden, for de Folk ere ikke vant til at svare nogen Toldskat, de have siddet der ude under Toldfrihed. Nu komme vi og forlange, at de skulle betale til Statshusholdningen lige saavel som Beboerne paa de andre Øer og lige saavel som Beboerne

her hjemme. Det er den samme Historie om igen: naar man kommer og forlanger, at en Mand, der sidder inde med Skatterne, skal betale Skat lige saavel som de andre, saa siger han: jeg har været fri hidtil, det er en Utilladelighed over for mig. Den Kritik falder mig ikke saa haardt for Brystet. For Resten er det jo saadan, at Havnen derude paa St. Thomas har været deres væsentligste Indtægtskilde. Nu komme vi og forlange, at denne Havn skal være en selvejende Institution i Lighed med Københavns Havn herhjemme. Der trænges til en Udbedring af denne Havn og til, at der foretages visse Foranstaltninger ved den, som maa udføres. Nu forlange vi, at denne Havn, der er i Besiddelse af saa store Indtægter, ogsaa maa kunne betale disse Ting. Thi St. Thomas Havn har en aarlig Indtægt af ca. 28,000 Dollars eller ca. 100,000 Kr. og en Udgift af ca. 8,000 Dollars eller ca. 30,000 Kr., altsaa et Overskud af ca. 70,000 Kr., og under disse Omstændigheder er det kun rimeligt, naar man forlanger, at denne Havn, der har saa kolossale Indtægter i Forhold til den Plads, hvorpaa den ligger, ogsaa maa betale de Forbedringer, det i Tidens Løb maatte blive nødvendigt at foretage ved den. Jeg kan naturligvis godt forstaa, at Beboerne paa St. Thomas sige: Vi ere vant til, at disse Penge gaa i Kolonialkassen, og dem ønske vi selv at beholde, men det kan jeg ikke være dem behjælpelig med. Jeg kan ikke se, at det ærede Medlems Kritik paa det Punkt er berettiget.

Han siger dernæst, at han savner Samtaler med den almindelige Befolkning derude. Nu er det jo saadan, at man ikke i en officiel Kommissionsbetænkning kan referere private Samtaler. Der var mange Mennesker, der henvendte sig til mig og de øvrige Medlemmer af Kommissionen for at forklare os, hvordan Forholdene ere, men man var absolut bange for, at vore Embedsmænd derude skulde faa at vide, at de Oplysninger, de gave, vare komne specielt fra dem, fordi de vidste, at det næste, der forestod dem, var, at de kom paa den sorte Tavle og bleve lagte for Had. Saadan ere Forholdene derude. Det er vel heller ikke af de Ting, man kan skrive i en officiel Betænkning. Jeg kunde have haft Lyst til at omtale disse Forhold i Betænkningen, men som Dansk følte jeg, at jeg havde en vis Forpligtelse til at holde den danske Skam nede. En Kommissionsbetænkning rækker jo ikke alene over vort eget Land, men ogsaa ud